

KENNETH ROYCE

**PE URMELE
LUI IUDA**

Traducere: CRISTINA GEORGESCU

Editura LIDER
București

THE JUDAS TRAILCopyright © 1996 by **Kenneth Royce**

Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt
rezervate **Editurii LIDER - București**

1

Veida Ash ședea pe bancheta din spate a limuzinei. În liniștea și întunericul nopții, o vagă amenințare plutea în norii cenușii de fum, scoși de cele două țevi de eșapament. Mașina era suficient de spațioasă și Veida își puse hainele cu ușurință la lumina din interior. Geamul opac dintre ea și șofer o proteja de privirile indiscrete. După ce își schimbă lenjeria de corp, își trase în fugă niște ciorapi eleganți pe picioarele sale frumoase pe care și le vîrî într-o pereche de pantofi scumpi. Îmbracă o fustă și un pulover și făcu o legătură cu hainele de la închisoare. Acordă ceva mai multă atenție machiajului și în final își puse o perucă brunetă cu șuvițe cenușii, apoi își fixă cu atenție niște lentile de contact pentru a-și schimba culoarea ochilor. Cînd termină toate preparativele, vorbi în interfon, geamul se lăsă și ea îi întinse șoferului pachetul cu hainele vechi, care coborî lăsînd portiera deschisă și se îndreptă spre marginea drumului de țară.

În ciuda frigului, Veida deschise geamul și îl urmări cu privirea pe șofer cum aruncă legătura de haine într-o rîpă la marginea drumului. Nu văzu cît de mult s-a rostogolit, dar

după un timp auzi zgomotul pe care-l produsese în cădere. Va fi găsită, firește, și ea își dorea acest lucru pentru a-i sfida astfel pe cei care erau suficient de proști să creadă că o puteau ține închisă la infinit. Nu conta decât faptul că ultima legătură cu închisoarea fusese ruptă.

Șoferul, un bărbat solid, în uniformă gri-închis, urcă la volan fără să-i arunce nici măcar o privire lui Veida, care sedea acum confortabil, turnându-și un pahar de whisky tare de malț și gândindu-se că toate merseseră strună. Sincronizarea constituia una dintre specialitățile ei. Nu ieșise încă din pădure; nu încă. Dar se simțea bine; urse capitolul închisoare.

Făcu o ultimă verificare la lumina slabă din interior înainte de a-i spune șoferului să pornească. Cu cât va ieși mai repede din Yorkshire, cu atât mai bine; nu se va simți deloc în siguranță pînă atunci și, chiar și atunci, va trebui să fie atentă. Pînă una-alta, închisoarea se afla la doar douăzeci și cinci de kilometri depărtare. Continuară drumul către nord.

Băutura tare o ajută să se relaxeze, dar nu pînă într-atît încît să devină imprudentă; nu făcuse niciodată o asemenea greșală și nu asta o vîrse la închisoare. Știa că apariția unui Rolls Royce pe un drum îngust de țară nu este un lucru obișnuit, dar nu s-ar fi putut schimba atît de ușor pe o autostradă sau pe o șosea principală, iar blocajele riscu să fie mai dese. Pînă atunci se opriseră o singură dată, timp în care ea se întinsese pe jos, cu arma în mînă, sperînd că nu va trebui să o folosească. Dar o limuzină Rolls Royce cu șofer fusese un șiretlic bun. Puțin probabil că i-ar fi înșelat pe cei ce o căutau, dar era perfect convingător pentru polițiștii care nu știau prea bine de ce fuseseră mobilizați.

Veida ridică receptorul și formă un număr. De-abia

terminase de tastat, cînd o voce groasă de femeie răspunse târăganat, ca toți cei din sudul Americii.

– Mda, ce vrei?

– Franny Jopena?

– Cine întreabă?

Apoi:

– Englezoaica?

– Vorbești de la un digital?

– A, acum știu cine ești. La naiba, nu, de la un analogic.

Ai format greșit, iubito.

– Atunci dă-mi celălalt număr, tîmpito! N-am chef să-mi asculte convorbirile ce de la FBI sau MI5.

Veida notă numărul, care veni însoțit de o largă gamă de explicații suplimentare și observația că ea avea deja acest număr. Franny o înștiință că nu-i place să i se spună tîmpito, însă Veida rămase insensibilă la protestele ei și-i spuse:

– Te sun din nou peste o jumătate de oră.

Se lăsă din nou pe spetează, îngîndurată. Era tulburată fiindcă știa că Franny are dreptate. Avea, într-adevăr, numărul și făcuse o primă greșală. Nu era prea dornică să aibă de-a face cu o americană, dar trebuia totuși s-o întâlnească. Franny avea însă calitățile care îi erau ei necesare și era polițist în New Orleans – un polițist care scăpase de închisoare după ce își omorîse un camarad. Veida formă al doilea număr.

– Lee Valdares. Tu ești, Veida?

– Ești la un digital?

– Crezi că sînt tîmpită?! Sigur că sînt la un digital. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Scuză-mă, Lee, dar mai adineauri am avut un conflict cu un compatriot de-al vostru care nu a fost atît de precaut.

Da, Veida sînt. Bună!

– Bănuiesc că ești pe drum. Așteptam să mă suni.

liber. Ca urmare, New Orleans avea cea mai mare rată a criminalității din țară. A fost o întâmplare nefericită faptul că, tocmai în momentul în care fusese adus un comandant din afară pentru a reface imaginea departamentului, una dintre operațiunile lui Franny ieșise prost și ea omorîse un bărbat care era chiar un polițist în timpul lui liber.

Franny se dădu la fund înainte ca martorii să poată fi aduși și să o identifice, oricum nu prea convingși. Dacă ar fi fost bărbat, probabil că nu s-ar fi găsit nici un martor, dar, chiar și așa, a durat mult pînă s-a emis un mandat de arestare și între timp ea dispăruse. Franny cunoștea labirintul de străzi și cartiere din New Orleans ca nimeni altul. În plus, avea o armă și muniție. Trecuseră cîteva luni de cînd stătea ascunsă, dar relațiile ei cu cei care o ajutau erau din ce în ce mai încordate. Știa că, dacă va scăpa cu bine, va trebui să renunțe la mediul în care trăise, dar, dacă o va face, va fi distrusă în aceeași măsură, nemairămînîndu-i nici o perspectivă. Apoi, prin diferite persoane de legătură, primise un mesaj de la englezoaică. Văzu în asta o cale de a ieși din toată povestea, dar în același timp și momentul de a părăsi tot ceea ce-i era familiar.

O uimi și o impresionă vestea că Veida Ash era încă în închisoare în clipa în care luase legătura cu ea și acest lucru o ajută să se hotărască. Însemna că Veida urmărise cazul ei în ziare sau avea relații în New Orleans. Ori poate amîndouă. Deocamdată, însă, era mai puțin important cum aflase Veida despre situația ei; Franny cunoștea prea bine viața străzilor ca să nu știe că nu dobîndea nimic pe degeaba, că exista neîndoielnic un preț pe care trebuia să-l plătească, dar, oricare ar fi fost acesta, era mai bun decît condamnarea la moarte.

Acum nu va mai avea de partea ei colegi care să o susțină, așa cum se întîmplase în cazul fiecăruia dintre ei. Acum era în minile celor de la FBI, care jucau un rol important în campania anticorupție. Se hotărîse să i se alătore lui Veida, dar exista o limită de toleranță. Nu o mai făcuse nimeni tîmpită fără ca respectivul să plătească pentru asemenea insultă. Începu să se întrebe la ce trebuia să se aștepte.

În zare apărură niște luminițe slabe și șoferul îi spuse prin interfon:

– Pare a fi o razie. Pe strada asta nu poate fi una de anvergură. Doar cîteva mașini care blochează drumul. Putem trece prin ele.

– Nu, spuse Veida. Asta ne va da de gol. Acum ori niciodată! Pregătește-ți arma pentru orice eventualitate, dar nu acționa prosteste. Treci la măsuri extreme numai dacă vezi că fac și eu același lucru.

Continuă drumul și șoferul încetini la vederea semnalelor luminoase ale lanternelor, abținîndu-se cu greu să nu accelereze pînă la maximum. Mașina se opri și un polițist se apropie de portiera din față, făcîndu-i semn șoferului să coboare geamul.

În spate, Veida aprinse lumina și se aplecă, întrebînd cu voce sigură:

– Ce s-a întîmplat, domnule polițist?

– Căutăm un prizonier evadat de la Risley, doamnă.

Deși interiorul mașinii era luminat, polițistul îl cercetă amănunțit cu lanterna. Veida clipi, orbită de lumină, și își ridică o mîină în dreptul ochilor.

– Risley? Asta nu-i o închisoare pentru femei?

– Ba da, doamnă. E cam neobișnuit ca o mașină ca aceasta să ruleze pe o astfel de șosea. Pot să vă întreb unde mergeți?

– La Ristock Manor, reședința lordului Maylor, și am întârziat.

– Ați ales un drum ocolit.

Polițistul nu era suspicios – o asemenea doamnă, într-un Rolls, nu putea fi o fugară –, dar era curios.

Veida îi răspunse politicos:

– Sînt perfect de acord cu dumneavoastră. Dar șoferul meu a susținut că este o scurtătură. Vom ajunge noi în cele din urmă.

Veida se rezemă de perne ca și cum discuția se încheiase – și așa era. Mașina fu lăsată să treacă și depăși liniștită un mic grup de bărbați în uniformă și pe singurul gardian care ar fi putut să o recunoască dacă n-ar fi lăsat limuzina pe seama poliției.

Nu scoaseră nici un cuvînt pînă cînd luminile nu dispărură departe, în urma lor, apoi mașina coti spre autostradă.

– Bună treabă, spuse șoferul admirativ.

– Nu puteam să te las pe tine. Am sesizat cît ești de crispat.

Bărbatul nu răspunse. Probabil că ea avea dreptate; era genul ei de joc, nu al lui. Dar felul în care îi vorbise dovedea că, deși părușe calmă, și nervii ei fuseseră puși la încercare. Continuară drumul pînă la intrarea pe autostradă și se îndreptară mai departe spre nord. Cea mai mare parte a cunoștințelor ei din Anglia se aflau în sau în jurul Londrei și ei acolo se așteptau să o găsească.

Ușurată, și din cauza căldurii și a alcoolului, Veida adormi cu capul într-o parte, cu peruca ușor deplasată.

Derek North se întoarse în biroul său de la Serviciul de Securitate, întrebîndu-se ce treabă aveau ei cu evadarea lui Veida. Era treaba poliției, iar el nu putea face nimic. Știuse tot timpul că ea va evada. Suficient de bogată ca să cumpere întreaga închisoare și să mai asigure și întregului personal o mărire de salariu, cumpărarea libertății nu fusese pentru ea decît o chestiune de timp. Cei de la IRA reușiseră să evadeze destul de ușor de la Brixton, cu foarte puțin ajutor din afară, așa încît de ce ar fi fost o problemă pentru Veida, care putea recurge la nenumărate soluții? Cineva din personalul închisorii era vîrît în toată povestea asta, deci trebuia aflat care de-acolo s-a îmbogățit peste noapte.

Derek North privea realist întreaga afacere. Veida le spusese – atît lui, cît și lui Bulman – că va ieși cînd va fi pregătită, și acum se ținuse de cuvînt. Din punctul lui de vedere, femeia putea să fie liberă; n-aveau ce-i face, iar ei făcuseră cu siguranță un lucru bun punînd capăt măcar cîtorva dintre operațiunile ei, care – pe cît își putea da el seama – erau toate acțiuni criminale ce țineau de competența poliției și nu a Securității.

Cei de la Secția Specială trimiseseră cîteva mesaje, apoi nu se mai interesaseră; oricum, ei sînt polițiști, așa că ei să se ocupe de toată povestea. Dar cineva voia să rezolve problema și North era foarte îmbufnat că fusese chemat dintr-o vacanță și așa foarte scurtă. Ședea la birou, plictisit și enervat, plin de respect și invidie față de Veida. Cu sau fără bani, ea se ținuse de cuvînt. După o vreme, North se trezi rîzînd. Oricîte lipsuri ar avea Veida, un lucru era sigur – stilul nu se număra printre

ele. Ceea ce făcea ea nu-l interesa decât dacă avea vreo legătură cu politica sau, deși nu credea în posibilitatea asta, cu drogurile. De la căderea Cortinei de Fier, MI5, încercînd să-și justifice existența, se amesteca în treburile poliției, mai ales în cazul traficului de droguri. North clătină ușor din cap; n-ar fi putut spune de ce, dar nu o vedea pe Veida în mafia drogurilor. Mai degrabă în traficul de arme, chiar la nivel internațional, fie și ca intermediar, dar în cazul drogurilor concurența era mare și prea periculoasă chiar și pentru Veida, care se putea măsura cu oricine. Așa că de ce naiba fusese chemat?

Douăzeci de minute mai târziu, Sheila Mullen intră în biroul său. Femeie înaltă și uscățivă, Sheilei îi plăcea să poarte toalete scumpe, chiar dacă nu și la modă. Ochii ei însă, de o culoare greu de definit, exercitau o atracție deosebită, aveau un farmec foarte înșelător. Sheila era întotdeauna plăcută în aparență, dar era bine știut că nu dădea niciodată înapoi după ce lua o hotărîre. În momentul acela purta o rochie de seară și North se consolă știind că și programul ei fusese dat peste cap.

– Ce caut eu aici? întrebă North.

– Mă aștepti pe mine, răspunse ea mlădiindu-și vocea, totuși autoritară.

– Mă refer la Veida Ash. Nu putem lăsa chestia asta pe seama poliției?

– Trebuie să lucrăm împreună cu ei. Langley e de părere că cineva, care ar putea fi foarte bine Veida, este în legătură cu două grupuri de teroriști, unul algerian, celălalt mai puțin cunoscut, dar mult mai periculos fiindcă deocamdată nu se știe nimic despre el, în afară de faptul că este o adunătură ciudată de americani albi extremiști.

– Compania crede că ar putea fi Veida? Ce ajutor! Și ce prostie! Veida nu s-ar apuca de terorism. E o activitate prea nesigură pentru a o putea ține ea sub control. Are un stil prea ordonat, e atentă și vrea bani, ceea ce înseamnă planuri bine puse la punct. Ea controlează tot ceea ce întreprinde. Teroriștii își schimbă prea des conducătorii pentru a o atrage pe Veida. Și ce-ar câștiga ea din asta?

– De-asta te-am chemat. Pentru că ești cel mai bun „expert în materie de Veida“.

– Ei bine, ți-am dat răspunsul meu de expert. Și văd lucrurile astfel pentru că ai pomenit de CIA și nu de FBI, de unde rezultă că informația vine din afara Statelor. Nu e ceva pe care să te poți bizui. Deocamdată, cei de la Direcția Operațiunilor sînt foarte nemulțumiți. Am auzit niște discuții despre violuri, ca să nu mai pomenesc despre hărțuiri sexuale de fiecare zi.

– Știm asta cu toții, Derek. N-are nici o legătură cu ce am auzit. Dar ai dreptate, poate n-ar avea nimic de câștigat. Nu-ți cer decât să stai la pîndă, să-ți folosești oamenii în acest scop și să lucrezi împreună cu poliția pentru a fi mai mulți. Nu m-ar mira ca ea să fi părăsit deja țara pînă acum.

– Nici pe mine.

North ridică din umeri și zîmbi ușor:

– Totul trebuie să fi fost perfect pus la punct. Nici o scăpare, nu din partea lui Veida. Cred că începuse să plănuiască totul încă din timpul interogatoriului. Strașnică femeie.

– O femeie pe care, după ce vei termina s-o admiră, va trebui s-o cauți.

– Tu ar trebui să fii pe urmele ei, Sheila, ești mai deșteaptă decât ea, nu se putu abține North.

– Sigur că sînt. Sheila Mullen îi zîmbi cu răceală: De aceea te-am ales pe tine. Folosește-te de persoana sau lucrul de care ai nevoie. Urmărirea e coordonată de Alec Reed din Leeds. Ai face bine să iei legătura cu el. Și să mă ții la curent.

Sheila Mullen și Derek North anticipaseră puțin, dar nu erau departe de adevăr în privința plecării lui Veida din țară. Chiar în timp ce avea loc discuția lor, Veida urca la bordul unui mic avion cu două motoare, cu elicele încă nepuse în funcțiune. Se aflau pe un cîmp evident familiar pilotului, sau cel puțin așa spera Veida, care nu mai văzuse nimic din momentul în care pășise pe scara avionului.

Pentru prima dată era cu adevărat nervoasă; propria soartă părea să-i fi scăpat temporar de sub control. Oricum, nu putea suferi să călătorească cu avionul și la vederea elicelor se simți cuprinsă de neliniște. Nu crezuse că mai existau avioane cu elice. Dar se asigurase că pilotul era unul dintre cei mai buni; nu existau motive să apară probleme și, mai mult, într-o astfel de misiune, avionul era soluția salvatoare. Cum sfaturile altora nu o linișteau niciodată, se așeză tulburată la locul ei și se apucă bine de brațele scaunului cînd avionul luă viteză de-a lungul cîmpului plin de hîrtoape.

Pilotul porni spre Olanda și o informă exact asupra locului unde urmau să aterizeze. Ea își dădu seama că era un traseu folosit pentru traficul de droguri, ceea ce nu era de natură să o liniștească. Dar prima parte a evadării era întotdeauna mai anevoioasă, iar scopul ei principal era să se îndepărteze cît mai mult de închisoare.

În timp ce avionul lupta să facă față turbulențelor, Veida desfăcu pachetul de pe locul alăturat și cercetă diferitele acte pe care le conținea. Totul fusese bine pus la punct; avea acum

o nouă identitate și o sumă substanțială de bani în cecuri de călătorie era trecută pe noul ei nume: Ingrid Schmidt. Austriacă. Frumos și simplu. Ambii ei părinți fuseseră nemți; nu se punea problema limbii, Veida descurcîndu-se bine și în alte cîteva limbi străine. Dădu din cap, mulțumită, și încercă să se concentreze asupra noii sale identități pentru a uita de zgîlțielile avionului. Nu știa însă că, în timp ce ea părăsea țara, Lee Valdares își pregătea intrarea, dar știa că Franny Jopena era pe punctul de a face primii pași în afara orașului New Orleans cu ajutorul cîtorva persoane de legătură, lucru a cărui punere la punct îi luase ceva timp.

O dată asimilată noua sa identitate, Veida trebuia să pună în ordine diferitele probleme. Deocamdată, pînă nu se afla pe un teren sigur, nu se putea aștepta la prea mult. Pînă aici – toate bune. În timp ce traversau linia de coastă, la o zgîlțire mai puternică, Veida reuși să zîmbească; probabil că cei de jos o căutau înnebuniți. După care urma încercarea de a-i dibui pe cei ce o ajutaseră să fugă din închisoare, dar ea se folosise de foști gardieni, asigurîndu-se astfel că ei nu mai puteau fi interogați. Făcuse totul știind că, dacă va fi prinsă din nou, sentința va fi și mai aspră. Dar tocmai asta era lucrul cel mai important: nu va fi prinsă niciodată. Își luase toate măsurile ca să se asigure că nu se va mai întoarce nicicînd în închisoare. În plus, avea protectori în toată lumea. Ceea ce se întîmpla acum avea să se întîmple și pe viitor. Unii oameni erau cu siguranță foarte îngrijorați. Aveau și de ce. Veida se simțea cuprinsă de o mînie din ce în ce mai mare. Cineva va plăti.